

Moja sestrica.

Spisal *Vojanov.*

Ljubi moji čitatelji, ali imate tudi kako sestrice? Jaz jo imam in vesel sem, da jo imam, ker je dobra in pridna. Povsod je dosti naše Mimice in kako bi je nam manjkalo, ko bi je ne bilo. Nikomur ni na poti, nikomur ne nagaja in tudi ne joče nikdar.

In zvečer, preden poklekne Mimica k molitvi, pokliče mamico ter jo vpraša: »Mamica, ali sem bila danes pridna?«

In mamica vzdigne Mimico v naročje, pa jo sladko in gorko poljubi na mehka, rdeča ustna. In Mimica se oklene skrbne mamice z drobnimi rokami, tanki prstki se ji zapleto v mamine lase, in ko se tako k nji stiska, mrmra naša Mimica: »Kaj ne, da sem bila pridna? O, pa tudi jutri bom!«

Potem poklekne Mimica v kotiček pri peči, kjer je obešena slika Matere božje, in moli z mehkim glaskom za mamico in očeta pa zame ter se priporoči dobremu Bogu, da bi jo varoval vsega zlega in da bi ji stal vedno angel varuh ob strani.

Potem zaspančka Mimica kakor angelček. In vedno se ji sanja o svetlih nebesih, o Bogu in njegovih angelih, ki se svetijo kakor samo čisto zlato. V sanjah vidi velika nebeška vrata, ki so odprta za dobre, poštene ljudi. In angelčke vidi pred nebeškimi vrati letati semtertja, ko izpolnujejo božja povelja. O, skozi ta vrata pojde tudi naša Mimica v nebesa, kadar umrje, a žiyela bo še dolgo, ker je pridna in jo imamo radi Bog in mi vsi.

Takoj po Vseh svetnikih začne Mimica moliti k sv. Miklavžu, da je ne pozabi pri obdarovanju dobrih in pridnih otrok. In Mimice sv. Miklavž nikdar ne pozabi. Za Mimico ni bilo treba še nikdar kupiti daril tam v »Zvezdi«, kjer prodajajo mnogotere igrače in sladkarije za otroke, ki črez leto niso slušali staršev. K naši Mimici pride sv. Miklavž sam vsako leto. O polnoči se zablesti sobica, kjer spi Mimica, in skozi zaprte duri priplava blesteč angel z zlatim koškom na hrbtu in ves obložen z nebeškimi darili. Za angelom pa vstopi sv. Miklavž in gre tiho k posteljici, kjer spi Mimica, pa jo poljubi tako, da ji njegova dolga srebrna brada zakrije obrazek. In angel izloži med tem nebeška darila na mizico. O, in koliko ji prinese sv. Miklavž!

Prinese ji po navadi lepo punčko pa zimsko obleko, pozlačenih jabolk, orehov in še drugega dosti.

O, kako je Mimica v jutru, ko se zbudi, vesela teh daril. Kako izteza ročice proti obloženi mizici, kako nas kliče, da pojdimo gledat, kaj ji je prinesel sv. Miklavž. In mamica in mi vsi smo veselji tega njenega veselja.

Letos je začela Mimica hoditi v šolo. Ko je prišla prvi dan domov, je dela mamici: »Mamica, rekli so nam, da moramo starše radi imeti, jako radi imeti. Ali imam jaz tebe zadosti rada, mamica?« — Pa je mamica objela ljubljeno dete in rekla: »O, dosti rada me imaš, dosti, pa vedno me moraš tako rada imeti in pridna bodi v šoli.« — »Saj bom, mamica, saj bom.«

Potem pa je dobila rdeče jabolko, tako veliko, da so imeli drobni zobčki dokaj opravila z njim.

Vsak dan vzame Mimica šolsko tablico in zamaknjeno riše debele in tanke črte po nji. In če ji pogledamo črez ramo pa jo vprašamo, kaj dela, nam modro odgovori: »Pišem« — in piše dalje. Seveda se ji tihoma smejemo, ker njena ročica le križem črta po črni tablici. Nekega večera, ko je bila že v posteljici in smo mislili, da že spi, se je hkrati skobacala izpod odeje, sedla v sami srajčici na blazinicu in vprašala: »Ali mi letos sv. Miklavž tudi kaj prinese?«

»Tudi, tudi, Mimica!«

»Mamica, ali tudi potem, ko bom tako velika kakor ti?«

»Potem pa ne več, potem si boš morala vse kupiti, vse sama zaslužiti. Sv. Miklavž nosi samo otrokom.«

Legla je Mimica nazaj v posteljico in vprašala z zaspanim glaskom:

»Kako pa si bom zaslužila vse to, mamica?«

Odgovora Mimica ni več slišala, zakaj takoj je zaspala. Mamica pa jo je pokrižala in globoko vzdihnila, ko se je spomnila, da bo morala tudi naša Mimica svoj čas v svet in skrbeti sama zase.

Drugo jutro pa so frleli pod sivim nebom prvi sneženi metuljčki od severa v jug na zlato solnce, da se tam ogrejejo pa da posedejo kakor čisti biseri na tiho, jesenskomrzlo plan.

Mamica je zakurila sobo, da ne bi zeblo naše Mimice.

Ko se zbudi Mimica in vidi skozi okno na zemljo padati snežene kosme, se vspne iz posteljice, tleskne z rokami, zakopeta z nožicami pod odejo pa zavikne: »Joj, joj, Bog seje srebrna zrnca!«

Pa kako ima rada Mimica zimo! Seveda jo zebe v nasek in prstke, a kaj to, ko ve, da ji naredim iz prvega snega možica z metlo v roki, ki ga Mimica lahko kepa, kepa. E, takrat je ne zebe, dasiravno ji ročice popolnoma otrpnejo. Na saneh jo moram voziti, četudi mi reže burja v obraz.

Ko zagleda Mimica to jutro sneg, me vpraša: »Ali sneženi mož že stoji pod bruško?« In ko ji odgovorim, da še ne, se utopi v svojih mladih mislih v lansko zimo in pravi: »Lani si postavil tako lepega sneženega moža. Ali ga boš letos tudi?« — »Še lepši, Mimica, bo letos, pa kučmo bo imel.«

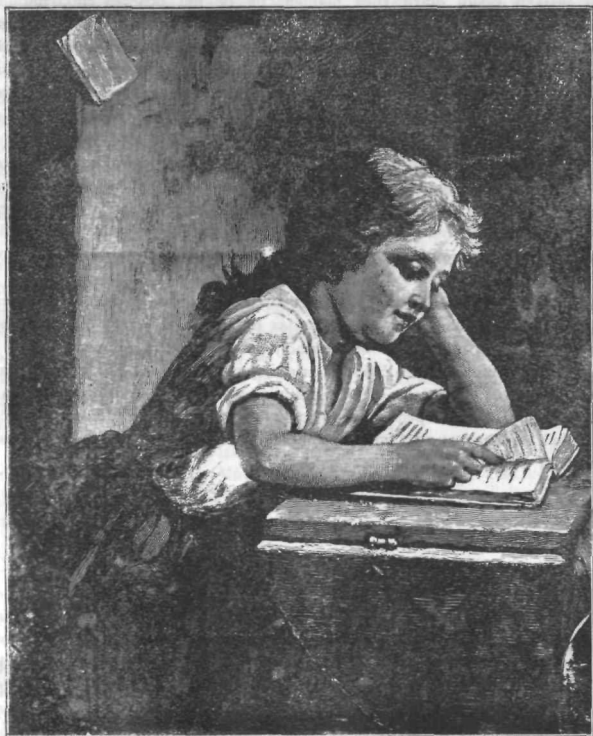
In nasmehne se ji okrogli obrazek, a takoj postane zopet Mimica žalostna. — »Joj, Rudol! Ali veš, kaj se mi je sanjalo?« šepče vsa v strahu.

»»No, kaj pa?»

»Sem pojdi, pa ti povem.«

Sklonim se k Mimici. Prime me z levico za nos, z desnico za uho in potegne prav k sebi. »Da mi sv. Miklavž nič ni prinesel, se mi je sanjalo.«

»»Beži, beži, šemica, še prav mnogo ti prinese.««

Nato me razveseljena izpusti, in ker je bil tisti dan ravno četrtek in Mimica brez šole, se je zazibala kmalu zopet v sladko spanje.

Mimica je molila potem vsak večer k sv. Miklavžu, da ji prinese mnogo lepega, pa da ne pozabi priložiti take knjige s pravljičami kakor jo ima sosedova Ela.

Ko bi videli, čitatelji moji, v jutru sv. Miklavža našo Mimico skakati okrog obložene mizice! Vse, kar je bilo nakupičenega, je bilo pozlačeno in svetlo. No, saj je imel te stvari sv. Miklavž v čudotvornih rokah. Največje veselje pa je imela Mimica izmed vseh daril z lepo vezano knjigo, polno lepih, mičnih pravljič, ki jih posluša tako rada.

E, pa so tudi lepe pravljičice tu notri. Pisano je o devetoglavem zmaju, ki mu šviga iz vsake glave rdeč plamen, pa če mu odsečeš eno, mu jih mahoma zraste devet novih, o zakletih gradovih in kraljičinah, o kralju Matjažu, ki mu je prirasla siva brada že trikrat okrog hrastove mize, o hudi mačehi, o deveti deželi, kjer so vse gore iz čistega zlata in rastejo srebrna drevesa po njih, kjer teče mesto vode belo mleko, smetana in sladko vino in pojó zlatopere ptice tako krasno, da se zamakne vsak poslušalec, pa kjer zorijo hruške in jabolka, debelejša kakor ona, ki jih donese sv. Miklavž.

O, in še mnogo takih pravljič se bere v tej knjigi. Potem pa koliko lepih slik je v nji! Zdaj tiči Mimica vedno v tej knjigi. Ker sama še ne zna gladko brati, ji berem jaz in ona posluša tako verno kakor v šoli, potem pa gleda slike, si zapomni vsako pravljičico in ve že imena vseh oseb, naslikanih v tej knjigi. Saj pa tudi vedno brska po nji, vedno preobrača z drobnimi prstki liste, kakor lahko sami vidite na sliki.

Sedaj, ko pridejo oni dolgi, zimski mrzli večeri, ko bo začela peč drva jesti in se boma stiskali krog nje, bom jaz bral iz te knjige pravljičice in vsi me bodo poslušali: mamica in oče, najbolj pa moja sestra Mimica.

In če ste bili vi, dragi čitatelji, pridni, potrka tudi sv. Miklavž pri vas na vrata pa naloži na mizo, da se bo šibila, ali pa se ji celo odkrhne kak vogel. In mamica vaša speče mastno medeno potico in skuha kostanja, oče kupi bokal sladkega starega vina, pa boste jedli in pili pa se veselili in se zahvaljevali Bogu, ki nas ima vse rad.

To ga je zmodrilo.

Spisal Ivo Trošt.

I.

Ni vselej dobro, če hoče biti mlad človek prekmalu velik. Branikov Vinko je to doživel tisto pomlad, ki ga je dobila v prvih hlačah. Dobrodušni ded je ponosno zrl na njega, a gotovo še ponosneje Vinko na svoje hlače. Ves srečen je korakal neko nedeljo po večernicah poleg deda, pomislite, celo v gostilnico k Maselcu. Moško je sedel za mizo in previdno molčal, ko ga je ded celo preveč hvalil vpričo sosednjih znancev. Saj je Vinko dobro vedel, da ga ima ded jako rad in pa da ni vse tisto res, kakor ga ded povzdiguje med same vzorne otroke, kakršnih menda ni v domači vasi.